

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 673/2018-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou Mgr. Máriou Čechovou, Lipová 18/C, Viničné, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 962/2008 a takto

r o z h o d o l:

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 962/2008 porušené boli.

2. [REDACTED] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré mu j e Okresný súd Pezinok p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Pezinok j e p o v i n n ý uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky Mgr. Márie Čechovej, Lipová 18/C, Viničné, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej s'ťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej s'ťažnosti

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 673/2018-18 zo 6. decembra 2018 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov účinného do 28. februára 2019 prijal na ďalšie konanie ústavnú s'ťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Máriou Čechovou, Lipová 18/C, Viničné (ďalej len „právna zástupkyňa s'ťažovateľa“), v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 962/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva: «Sťažovateľ podal dňa 28. 11. 2002 návrh na Okresný súd Bratislava III., Sadová 2, Bratislava o určenie povinnosti zverejniť odpoveď počas volebnej kampane voči MARKÍZA – SLOVAKIA spol. s r. o., 900 82 Blatné 334, IČO: 31 444 873 (ďalej len „žalovaný“). Sťažovateľ uviedol v návrhu aj druhého žalovaného, ale voči nemu následne zobral žalobu späť v celom rozsahu...

„... Dňa 19. 11. 2002 v relácii SITO kandidát na primátora hl. m. SR Bratislava [REDAKOVANÉ] namiesto vecnej argumentácie hrubo osočil poslanca mestského zastupiteľstva v Bratislave [REDAKOVANÉ]...»

V prípade, že z objektívnych príčin nebude počas volebnej kampane možné poskytnúť žalobcovi vysielač čas na zverejnenie vyššie uvedenej odpovede diskusnej relácie SITO, sú povinní žalovaný v 1. rade resp. žalovaný v 2. rade zverejniť túto odpoveď ako čítanú správu v hlavnej spravodajskej relácii TV Markíza Televízne noviny počas prebiehajúcej volebnej kampane.“

... Dňa 26. 11. 2002 sťažovateľ podal list predsedovi Okresného súdu Bratislava III, kde ho informoval, že dňa 22. 11. 2002 podal pod sp. zn. 9 C/160/2002 návrh na určenie povinnosti zverejniť odpoveď počas volebnej kampane. Vzhľadom k tomu, že sa jedná o právo, ktorého vymożenie má význam jedine počas volebnej kampane t. j. do stredy 4. decembra 2002 do 14 hod. Sťažovateľ zároveň v tomto liste predsedu súdu požiadal o zabezpečenie takého vybavenia sťažovateľovho návrhu, aby ak by súd vyhovel sťažovateľovi, sťažovateľovo právo bolo aj reálne vymožitelné. Listom zo dňa 27. 11. 2002 predseda Okresného súdu oznámil sťažovateľovi, že s jeho listom oboznámil zákonného sudcu.

K rozhodnutiu v predmetnom časovom období t. j. počas volebnej kampane neprišlo.

Rada pre vysielačie a retransmisie listom zo dňa 13. 12. 2002 oznámila, že žalovaný pochybil a uložila mu sankciu podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., pričom konštatovala, že nie je kompetentná zabezpečiť vymožitelnosť práva. Dňa 23. 2. 2004 vyzval súd sťažovateľa, aby sa vyjadril, či na svojom návrhu trvá a preukázal naliehavý právny záujem v súčasnosti.

Uznesením súdu Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 25. 10. 2004 bol žalovaný vyzvaný, aby sa vyjadril k návrhu a navrhol dôkazy. Na 29. 11. 2004 t. j. vyše dva roky

od podania návrhu bolo vytyčené prvé pojednávanie. Uznesením zo dňa 9. 12. 2004 bola pripustená zmena petitu:

„Žalovaný MARKÍZA – SLOVAKIA, spol. s r. o., Blatné, je povinný poskytnúť žalobcovi vysielací čas v diskusnej relácii Sítu kandidát na primátora hl. mesta SR Bratislavy [REDAKOVANÉ] namiesto vecnej argumentácie hrubo osočoval poslanca mestského zastupiteľstva v Bratislave [REDAKOVANÉ], keď o ňom uviedol, že je to pán, ktorý ma ctený poslanecký. Napriek masívnej medializácii tohto nepravdivého tvrdenia, v prípravnom ako i následne vyšetrovacom a súdnom konaní, v ktorom bol [REDAKOVANÉ] obvinený z útoku na verejného činiteľa, traja svedkovia, z toho dvaja taxikári a dokonca jeden z policajtov potvrdili, že nepočuli z úst pána [REDAKOVANÉ] žiadne vulgárne slová. Policajt, ktorý vyšetroval dopravnú nehodu dokonca pred súdom potvrdil, že sa k nemu pán [REDAKOVANÉ] správal po celý čas slušne.

[REDAKOVANÉ] sa chce zároveň touto cestou ospravedlniť všetkým ženám, matkám a dcéram za to, že s jeho menom je spájaný onen hrobu urážlivý a dehonestujúci výrok. Markíza – Slovakia, spol. s r. o. Blatné, sa ospravedľňuje [REDAKOVANÉ] za to, že ako vysielateľ si nesplnila svoju povinnosť odvysielat' túto odpoveď počas volebnej kampane ku komunálnym voľbám v decembri 2002 a to napriek tomu, že je túto povinnosť ukladal zákon.“...

Dňa 2. 3. 2005 rozhodol Okresný súd o zamietnutí žaloby rozsudkom, ktorý však nenadobudol právoplatnosť, nakoľko na základe odvolania sťažovateľa zo dňa 30. 5. 2005 Krajský súd Bratislava Uznesením zo dňa 13. 6. 2006 predmetný rozsudok zrušil.

V dôsledku vytvorenia Okresného súdu v Pezinku rozhodovacia právomoc v predmetnom spore prešla na Okresný súd Pezinok, kde je spor vedený dodnes pod sp. zn. 5 C/962/2008.

Uznesením Okresného súdu v Pezinku zo dňa 19. 8. 2008 bol sťažovateľ vyzvaný na zmenu petitu na základe skutočností záverov ústneho pojednávania na Krajskom súde Bratislava dňa 5. 2. 2008. Listom zo dňa 25. 9. 2008 požiadal sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov... Uznesením Krajského súdu Bratislava zo dňa 25. 2. 2010 bola žiadosť o ustanovenie advokáta pre sťažovateľa zamietnutá. Uznesením Okresného súdu Pezinok zo dňa 29. 9. 2009 súd vyzval [REDAKOVANÉ] na zmenu petitu, aby bol jasný, určitý a zrozumiteľný a aby bolo jasné, čoho sa sťažovateľ domáha.

Podaním zo dňa 9. 8. 2010 sťažovateľ upravil žalobný petit... Uznesením Okresný súd Pezinok dňa 29. 9. 2010 vyhovel úprave petitu. Dňa 30. 5. 2010 rozsudkom sp. zn. 5 C/962/2008 Okresný súd Pezinok zamietol žalobu sťažovateľa. Dňa 26. 6. 2011 sa sťažovateľ odvolal s poukazom na procesné pochybenia Okresného súdu v Pezinku. Uznesením zo dňa 30. 4. 2013 Krajský súd pod sp. zn. 2 Co 390/2011 rozsudok Okresného súdu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Okresný súd Pezinok výzvou zo dňa 12. 3. 2013 a Uznesením zo dňa 20. 3. 2014 vyzval splnomocnenú [REDAKOVANÉ] na upresnenie petitu, i keď jej sťažovateľ v odvolaní proti rozsudku dňa 26. 6. 2011 odvolal plnú moc a nový právny zástupca ustanovený Centrom bezplatnej právnej pomoci oznámil riadne súdu prevzatie zastupovania.

Keďže odvolaná splnomocnená osoba sťažovateľa nereagovala a uznesenie na zmenu petitu neposlal súd ani samotnému sťažovateľovi, Uznesením Okresný súd Pezinok dňa 16. 9. 2015 zamietol návrh. Voči predmetnému uzneseniu sa v zákonnej lehote odvolal podaním zo dňa 15. 10. 2015 právny zástupca sťažovateľa a Uznesením Krajského súdu 10 Co/458/2015 zo dňa 11. 12. 2015 (pričom Krajský súd už druhýkrát zrušil rozsudok Okresného súdu Pezinok... Podaním doručeným Okresnému súdu Pezinok doručeným do elektronickej schránky súdu dňa 24. 7. 2017 sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v konaní. Listom zo dňa 18. 8. 2017 doručeným do elektronickej schránky sťažovateľovi predseda Okresného súdu priznal prietahy v konaní...

„Na základe uvedených skutočností máme za to, že nesprávnym a neefektívnym postupom Okresného súdu Pezinok bolo porušené základné ľudské právo sťažovateľa a to právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku č. 48 ods. 2 ÚS SR porušenie základného práva na prerokovanie veci zbytočných prietahov.“»

3. Sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti navrhol, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a vyslovil tento nález:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] na... prerokovanie bez zbytočných prietahov podľa čl... 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok pod

sp. zn. 8 C/962/2008 (sťažovateľ mal v zmysle svojho neskoršieho vyjadrenia na mysli sp. zn. 5 C 962/2008, pozn.) bolo porušené.

Okresnému súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/892/2008 (sťažovateľ mal v zmysle svojho neskoršieho vyjadrenia na mysli sp. zn. 5 C 962/2008, pozn.) prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

Okresný súd Pezinok... je povinný zaplatiť finančné zadosťučinenie (pravdepodobne sťažovateľovi, pozn.) vo výške 7.000,- eur do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.

Okresný súd Pezinok je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia...“

4. Uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 673/2018-18 zo 6. decembra 2018 bolo prijaté senátom ústavného súdu v zložení Ľudmila Gajdošíková (predsedníčka senátu a zároveň sudkyňa spravodajkyňa), Miroslav Duriš a Ladislav Orosz. Zákonným sudcom v predmetnej veci, a to sudkyni Ľudmile Gajdošíkovej a sudcovi Ladislavovi Oroszovi, skončilo 16. februára 2019 funkčné obdobie. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duľovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce bola prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení: predseda senátu Miroslav Duriš a sudcovia Ladislav Duditš a Libor Duľa.

II.

Vyjadrenie odporcu a replika sťažovateľa

5.1 Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení z 30. januára 2019 k uzneseniu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 673/2018-18 zo 6. decembra 2018, ktorým bola prijatá ústavná sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, uviedla:

«... Žaloba bola doručená Okresnému súdu Bratislava III dňa 26.11.2002. Okresnému súdu Pezinok bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie s účinnosťou

od 01.01.2008. K procesným úkonom súdu v období od podania žaloby do 01.01.2008, sa preto nebudem vyjadrovať.

1/ k skutkovej a právnej zložitosti sporu: Predmet konania je vec patriaca do štandardnej agendy všeobecných súdov. Vec nie je skutkovo zložitá.

2/ k jednotlivým procesným úkonom: Okresný súd Pezinok prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 5C 962/2008 zo dňa 30.05.2011, tak, že žalobu zamietol. Lehoty medzi jednotlivými úkonmi súdu boli odrazom extrémnej zaťaženia súdu v tej dobe a nedostatočného personálneho obsadenia. Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie. Spis bol odvolaciemu súdu predložený dňa 03.10.2011. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, a to uznesením č.k. 2Co 390/2011-197 zo dňa 30.04.2013. Dňa 01.03.2015 došlo k zmene zákonného sudcu z dôvodu odchodu sudkyne na rodičovskú dovolenku. Uznesením zo dňa 16.09.2015, č.k. 5C 962/2008-224 súd návrh na začatie konania odmietol pre neodstránenie väd. Sťažovateľ sa proti uzneseniu odvolal. Dňa 08.12.2015 bol spis predložený odvolaciemu súdu. Uznesením zo dňa 11.12.2015, č.k. 10Co 458/2015-236 odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Dňa 19.05.2017 došlo opäť k zmene zákonného sudcu, z dôvodu odchodu pôvodného na súd vyššieho stupňa. Po sťažnosti sťažovateľa na prieťahy v konaní, vytyčil sudca pojednávanie na deň 16.10.2017 a na tomto pojednávaní vyhlásil rozsudok a rozhodol tak, že žalobu zamietol. Sťažovateľ sa proti rozsudku odvolal. Krajský súd v Bratislave rozhodol o odvolaní tak, že rozsudok súdu prvej inštancie dňa 29.03.2018 ako vecne správny potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie tak nadobudol právoplatnosť dňa 22.05.2018. Dňa 08.08.2018 bolo tunajšiemu súdu postúpené dovolanie sťažovateľa, ktoré doručil na Najvyšší súd SR. Okresný súd v súčasnosti vykonáva úkony smerujúce k predloženiu spisu na dovolací súd.

3/ k prekážkam postupu konania podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, resp. § 61 a nasl. CSP [zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), pozn.]: Neboli zistené.

4/ k prieťahom, ktoré spôsobil sťažovateľ: Neboli zistené.

5/ k prieťahom spôsobeným súdom: Je zrejmé, že dĺžka konania je neprimeraná. Žiaľ, k predĺženiu konania prispeli také skutočnosti, ako opakovaná zmena zákonného sudcu, prerozdelenie spisov a preťaženosť súdnych oddelení. Okresnému súdu Pezinok je známa

judikatúra Ústavného súdu SR, ktorý v takýchto prípadoch opakovane uviedol, že strane v súdnom spore nemôže byť na ťarchu fakt, že súd má personálne, alebo administratívne problémy.

6/ iné okolnosti majúce vplyv na prieťahy v konaní: Neuvádzam.»

5.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa k vyjadreniu podpredsedníčky okresného súdu neposkytla žiadne vyjadrenie. Vo svojom elektronickom podaní doručenom ústavnému súdu uviedla, že na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom netrvá.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

8.1 Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8.2 Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

8.3 Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

9.1 Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

9.2 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejedaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

11.1 Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v ich všeobecnom poňatí je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01,

I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejavovať ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

11.2 Taktiež aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) viackrát vyzdvihol (H. proti Francúzsku, rozsudok z 24. 10. 1989, Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku, rozsudok z 27. 10. 1994 a Scordino proti Taliansku č. 1, rozsudok z 29. 3. 2006) dôležitosť správy súdnictva bez prietáhov, ktoré môžu ohroziť jeho účinnosť a dôveryhodnosť.

12. Prietahy v konaní či nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci, ktorý môže byť jedno či viacrázový, protiprávny a zároveň aj protiústavný útok týchto orgánov proti základným ústavou zaručeným právam (slobodám), ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu predstavuje trvalé ohrozenie právne existujúceho stavu, a taký útok sám osebe nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci týchto orgánov. Z tejto fakticity musí preto následne vyplynúť, že dôsledkom takého zásahu orgánu verejnej moci nemožno čeliť inak, než ústavnou sťažnosťou a na ňu nadväzujúcim nálezom ústavného súdu.

13. Ústavný súd poukazuje aj na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09). Teda zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým

sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (IV. ÚS 22/02, II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

14.1 Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04).

14.2 V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (rozsudok ESĽP vo veci *Záborský a Šmáriková v. Slovensko*, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

IV.1 Právna a faktická zložitosť veci

15. Pokiaľ ide o zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že vec spadá do bežnej agendy všeobecných súdov a nemožno ju považovať za skutkovo či právne zložitú.

IV.2 Správanie účastníka konania

16. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pokiaľ ide o správanie účastníkov, ústavný súd nezaznamenal zo strany sťažovateľa ani žalovaného obštrukcie, pasivitu či konanie, ktoré by bolo dôvodom prietáhov či prispelo k prietahom v konaní.

IV.3 Postup okresného súdu v napadnutom konaní

17. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní.

18.1 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vo svojom uznesení č. k. 2 Co 390/2011-197 z 30. apríla 2013, ktorým rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 30. mája 2011 tak, že ho zrušil a vrátil na ďalšie konanie, uviedol:

«... súd prvého stupňa petit návrhu navrhovateľa nepovažoval za určitý a materiálne vykonateľný a preto podľa právneho názoru odvolacieho súdu navrhovateľom v konaní prednášané skutkové okolnosti v spojení s takto vymedzeným petitom zakladali vadu návrhu (neurčitosť a nepresnosť), ktorá bránila jeho vecnému prejednaniu, keďže z dôvodu neurčitosti petitu návrhu by ani rozsudok, ktorým by súd prípadne návrhu s takýmto petitom vyhovel, nemohol byť vykonateľný.

... Súd sa tým, že o takomto návrhu vecne rozhodol, dopustil tzv. inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom na procesnú vadu tejto povahy bol odvolací súd povinný prihliadnuť bez ohľadu na to, či bola alebo nebola v odvolaní uplatnená ako odvolací dôvod.

... Nedostatok riadneho a preskúmateľného odôvodnenia súdneho rozhodnutia bráni odvolaciemu súdu zhodnotiť jeho správnosť a postihuje tak konanie pred súdom prvého stupňa vadou podľa § 212 ods. 3 O.s.p. [zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), pozn.], to znamená inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

... Napadnutý rozsudok okrem toho, že obsahuje množstvo gramatických a lexikálnych chýb je zároveň nepreskúmateľný, nakoľko v ňom absentuje posúdenie a náležité zhodnotenie zisteného skutkového stavu veci, podľa zákonných ustanovení, ktoré súd použil.

... Súd prvého stupňa v záhlaví svojho rozhodnutia nesprávne označil odporcu a to napriek tomu, že na č. l. 74 spisu sa nachádza výpis z obchodného registra... z ktorého je zrejmé, aké obchodné meno odporca má a aké identifikačné číslo, sídlo jeho spoločnosti.

Nepreskúmateľným je i výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania.

... Nepreskúmateľným je aj výrok, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o odňatí priznaného oslobodenia od súdneho poplatku navrhovateľovi...

... odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f), h) OSP a zároveň z dôvodov, že konanie bolo postihnuté inými vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 OSP, v ktorom bude povinnosťou súdu prvého stupňa rozhodnúť v súlade s právnym záverom odvolacieho súdu (§ 226 OSP).»

18.2 Krajský súd vo svojom uznesení č. k. 10 Co 458/2015-236 z 11. decembra 2015, ktorým rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 16. septembra 2015, uviedol:

„... súd prvého stupňa po zrušení jeho v poradí druhého rozsudku zo dňa 30. mája 2011, č. k. 5C/962/2008-167 uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. apríla 2013, č. k. 2Co/390/2011-197 postupoval v rozpore s... jeho povinnosťou navrhovateľa vyzvať na odstránenie väd podaného návrhu uznesením a nie výzvou, ktorú dňa 18. 10. 2013 doručil [REDAKOVANÉ] a to napriek tomu, že navrhovateľ v odvolaní proti tomuto rozsudku (zo dňa 29. 06. 2011) uviedol, že jej vypovedal plnú moc na zastupovanie a zároveň požiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

Súd prvého stupňa následne uznesením zo dňa 20. marca 2014, č. k. 5C/962/2008 - 206 vyzval navrhovateľa, aby presne, jasne a určito uviedol, čoho sa mieni domáhať návrhom vo veci samej, pričom aj toto uznesenie doručil [REDAKOVANÉ], ktorá však navrhovateľa nezastupovala od júna 2011, pričom dňa 28. 01. 2015 udelil navrhovateľ splnomocnenie na zastupovanie v tomto konaní advokátke Mgr. Márii Čechovej... súd prvého stupňa, ktorý uznesenie, ktorým bol navrhovateľ vyzvaný na uvedenie jasného, určitého a zrozumiteľného petitu svojho návrhu, doposiaľ navrhovateľovi ani nedoručil a preto jeho tvrdenie v odôvodnení napadnutého uznesenia, že navrhovateľ, ktorého splnomocnenej zástupkyňi bolo uznesenie doručené dňa 04. 04. 2013 ku dnešnému dňu vady návrhu v časti petitu neodstránil, je v rozpore so skutkovým stavom, ktorý zo spisu vyplýva.

... zákonné ustanovenie § 43 OSP umožňuje súdu podanie odmietnuť a nie, ako nesprávne uviedol súd prvého stupňa vo výroku napadnutého uznesenia odmietnuť návrh, ktorý je možné iba zamietnuť...

... odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) OSP a zároveň z dôvodov, že konanie bolo postihnuté inými vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 OSP, v ktorom bude povinnosťou súdu prvého stupňa predovšetkým posúdiť materiálnu vykonateľnosť petitu, ktorý navrhovateľ naformuloval vo svojom odvolaní a v prípade, ak bude mať za to, že petit návrhu jasný, zrozumiteľný a určitý nie je, postupovať podľa § 43 OSP a uznesenie účinne doručiť navrhovateľovi, resp. jeho právnej zástupkyňi.“

19.1 Povinnosť súdu a sudcu konať bez prierahov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, v ktorý sa bude konať nové pojednávanie.

19.2 Povinnosť súdu a sudcu konať bez prierahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expresis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prierahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní.

Napríklad povinnosť súdu konať bez prierahov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla

na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

IV.3.1 Obdobia nečinnosti okresného súdu

20. Ústavný súd sa zaoberal postupom okresného súdu a ako priet'ah konštatuje časový úsek v trvaní približne 8 mesiacov medzi doručením doplnenia podania žalobcu okresnému súdu 3. novembra 2008 a výzvou okresného súdu splnomocnenému zástupcovi žalobcu zo 14. júla 2009 (ako vyplýva z chronológie úkonov poskytnutej okresným súdom 29. mája 2019). Zároveň ústavný súd konštatuje ako priet'ah aj časový úsek v trvaní približne 1 roka a 7 mesiacov medzi doručením uznesenia krajského súdu z 11. decembra 2015 okresnému súdu 4. januára 2016 a nariadením termínu pojednávania okresným súdom 14. augusta 2017 na 6. október 2017 (pozri chronológiu úkonov poskytnutú okresným súdom 29. mája 2019). Zbytočné priet'ahy spôsobené nečinnosťou okresného súdu tak spolu predstavujú približne dĺžku 2 roky a 3 mesiace.

V ďalšom ústavný súd skúmal priet'ahy spôsobené nesprávnym postupom okresného súdu.

IV.3.2 Obdobia neefektívnej činnosti okresného súdu

21. Okresný súd po prvýkrát rozhodol vo veci samej rozsudkom z 30. mája 2011, ktorý bol na základe odvolania sťažovateľa zrušený uznesením krajského súdu z 30. apríla 2013 [podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) OSP a zároveň z dôvodov, že konanie bolo postihnuté inými vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 212 ods. 3 OSP] a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie (pozri bod 18.1 v časti IV.3). Krajský súd vytkol okresnému súdu, že napriek tomu, že nepovažoval petit návrhu sťažovateľa za určitý a materiálne vykonateľný, vecne sa ním zaoberal a vec aj rozhodol,

čím sa dopustil tzv. „inej vady konania“ majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zároveň vytkol okresnému súdu nedostatok riadneho a preskúmateľného odôvodnenia jeho rozhodnutia. Nepreskúmateľnosť krajský súd vyvodil aj z absencie posúdenia a náležitého zhodnotenia zisteného skutkového stavu veci podľa zákonných ustanovení, ktoré okresný súd použil. Taktiež vytkol nesprávne označenie odporcu v záhlaví rozhodnutia a nepreskúmateľný výrok, ktorým okresný súd rozhodol o trovách konania, ako aj výrok, ktorým okresný súd rozhodol o odňatí priznaného oslobodenia od súdneho poplatku navrhovateľovi. Povinnosťou okresného súdu pritom bolo v ďalšom konaní rozhodnúť v súlade s právnym záverom odvolacieho súdu (§ 226 OSP).

22. Okresný súd po druhýkrát rozhodol vo veci samej uznesením zo 16. septembra 2015 tak, že návrh sťažovateľa odmietol pre neodstránenie väd podania. Na základe odvolania sťažovateľa bolo toto uznesenie zrušené uznesením krajského súdu z 11. decembra 2015 [podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP a zároveň z dôvodov, že konanie bolo postihnuté inými vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 212 ods. 3 OSP] a vec bola okresnému súdu vrátená na nové konanie a rozhodnutie (pozri bod 18.2 v časti IV.3). Krajský súd poukázal na nesplnenie povinnosti okresného súdu vyzvať navrhovateľa na odstránenie väd podaného návrhu uznesením, keďže okresný súd nielenže namiesto uznesenia vyzval sťažovateľa na odstránenie väd podania výzvou, ale tú doručil 18. októbra 2013 [REDACTED], o ktorej sťažovateľ už v odvolaní (z júna 2011) proti prvému rozhodnutiu okresného súdu uviedol, že jej vypovedal plnú moc na zastupovanie a zároveň požiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Neskôr už uznesením z 20. marca 2014 vyzval sťažovateľa, aby presne, jasne a určito uviedol, čoho sa mieni domáhať návrhom vo veci samej, no aj toto uznesenie doručil [REDACTED]. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd uznesenie, ktorým vyzýval na spresnenie petíty, sťažovateľovi ani nedoručil.

23. Z už uvedeného náčrtu právneho posúdenia veci odvolacím súdom vyplýva, že od 30. mája 2013, keď bolo uznesenie krajského súdu z 30. apríla 2013 [ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu z 30. mája 2011 (pozri bod 18.1 v časti IV.3)] doručené okresnému súdu, sa okresný súd v napadnutom konaní dopustil už uvedených a krajským

súdom vytýkaných vád, ktoré mali za následok zrušenie aj druhého meritórneho rozhodnutia okresného súdu (zo 16. septembra 2015), a to z obdobných dôvodov, pre ktoré bolo zrušené prvé [z 30. mája 2011 (pozri bod 18.2 v časti IV.3)]. Týmto nesprávnym postupom zapríčinil okresný súd zbytočné priet'ahy v napadnutom konaní v trvaní približne 2 rokov a 7 mesiacov.

24. V súhrne tak okresný súd spôsobil zbytočné priet'ahy v napadnutom konaní v trvaní približne 4 rokov a 11 mesiacov (2 roky a 3 mesiace nečinnosťou, 2 roky a 7 mesiacov neefektívnym postupom). Ústavný súd zároveň zvyrazňuje, že sťažovateľ sa obrátil na okresný súd so sťažnosťou na priet'ahy v napadnutom konaní dvakrát (28. júna 2017 a 25. júla 2017).

25. Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto rozhodnutia.

V.

Záver

26.1 V zmysle § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, v náleze uvedie, ktoré základné práva a slobody boli porušené, ktoré ustanovenia ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy boli porušené a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva a slobody.

26.2 Ústavný súd na základe vykonaného posúdenia (časť IV odôvodnenia) dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 962/2008 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výrokovej časti nálezu).

27.1 V zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli

porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

27.2 Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu bolo konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 5 C 962/2008 právoplatne skončené (22. mája 2018), a to rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C 962/2008-261 zo 16. októbra 2017 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 45/2018-287 z 29. marca 2018, ústavný súd v nadväznosti na výrok uvedený v bode 1 výrokovej časti nálezu nevyužil imperatív podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde (bod 4 výrokovej časti nálezu).

28.1 Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

28.2 Sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti požiadal o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 7 000 €. Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia žiadnym spôsobom neodôvodnil.

29. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, IV. ÚS 210/04, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012). Priznanie finančného zadosťučinenia je teda možné

považovať za peňažnú protihodnotu utrpenej nemajetkovej ujmy. Pri určení finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

30. Vzhľadom na okolnosti danej veci dospel ústavný súd k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadost'učinením pre s'ťažovateľa. Ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde.

31. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

32.1 Podľa § 62 zákona o ústavnom súde ak tento zákon v piatej časti alebo šiestej časti neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, vzťahuje sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy veci primerane Civilný sporový poriadok.

32.2 Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Úspešnému s'ťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si vyčíslila náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 374,80 € ($2 \times 147,33 \text{ €} + 2 \times 8,84 \text{ €} = 312,34 \text{ €}$ a DPH vo výške 62,46 €).

32.3 Pri výpočte trov právneho zastúpenia s'ťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Ústavný súd konštatuje, že predmet sporu pred ústavným súdom nie je možné oceniť peniazmi. Základná sadzba odmeny (vypočítaná z priemernej mesačnej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky zverejnenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky, ktorá bola v prvom polroku 2017 v sume 884 €) za úkon právnej

služby uskutočnený v roku 2017 je suma 147,33 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie súdu alebo inému orgánu, alebo protistrane týkajúce sa veci samej – ústavná sťažnosť) vo výške 294,66 €, náhradu režijného paušálu vo výške 17,68 € a DPH vo výške 20 %. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi, spolu takto predstavuje sumu 374,81 €.

33. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

34. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP), rovnako ako priznané finančné zadosťučinenie (§ 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

35. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2019

Miroslav Duriš
predseda senátu